

Astrologijos vadovas sudaužytoms širdims

Silvia Zucca

romanas

baltos lankos

SILVIA ZUCCA

Astrologijos
vadovas
sudaužytoms
širdims

Iš italų kalbos vertė Lina Gaučytė

baltos lankos

ZODIAKAS GALI PALAUKTI

Pasitaiko dienų, kai tiesiog visu kūnu jauti, jog taip bus. Nubundi ir žinai, kad niekas, ko imtumeis, nesiseks, kad kur kas geriau gulėti lovoje, nusigręžti į sieną ir iki ausų užsitraukti antklodę.

Jeigu tai būtų filmas, pasigirstų mano pačios balsas, sakantis, kad nenoriu keltis ir kad kur kas mieliau iš po lovos išsitraukčiau dėžę, ant kurios esu užrašiusi: „Išlikimo rinkinys“.

Mano išlikimo rinkinį sudaro ne tik Hugo Džakmano pilvo raumenų nuotrauka, guminukų pakelis ir kukurūzų maišelis, visada pasiruošęs tapti spragėsiais, bet ir filmai, vis dar išimtinai vaizdajuostėse, kurių neturėtų būti kino austruolės, kokia apsimetu esanti, videotekoje... Spjovusi į trigubą K, kas reiškia ne KuKluks-Klaną, o Kubriką, Kiarostamį ir Kusturicą, kurių vaizdajuostės puikuoja mano svetainėje, IKEA pirktoje knygų lentynoje, po lova slepiu karštas juostas su „Noting Hilu“, „Purvinais šokiais“, „Gražia moterimi“ ir „Vaiduokliu“...

Taip, kai viskas nesiseka, aš tiesiog prisipumpuoju saldaus kino. Kodėl būtent šie filmai? Ir apskritai devintojo–dešimtojo dešimtmečio romantinės komedijos? Nes esu niekaip nesuauganti mergaitė ir tos vaizdajuostės man – kaip Prustui madlenos pyragaitis. Nuo pat pirmųjų vaizdų jie apgaubia mane saugios vaikystės antklode. Pamanau, kad gyvenimas turi tam tikrą tvarką ir kad net tada, kai atrodo, jog viskas blogai, už kito kampo, 120-ąją minutę, prieš pat prasidedant titrams, laukia laiminga pabaiga.

Šiandien viena tokių dienų. Pajuntu tai vos pramerkusi akis, išbudinta inkščiančio žadintuvo. Mane taip traukia. Oi kaip traukia. Tačiau, savaime suprantama, dienos, kada norisi apsikabinti išgyvenimo rinkinį, kaip tyčia pasitaiko pirmadieniais, kai darbe laukia susirinkimas, kuris savo svarba galėtų prilygti mažų mažiausiai JTO viršūnių susitikimui.

Na taip, vakar šiek tiek nujaučiau, kad mintis visa galva pasinerti į „Jausmų galią“ nežada nieko gera. Ypač jeigu filmo keliamą liūdesį nusprendi plauti „Louis Roederer“ šampanu, kurio butelis turėjo būti atkimštas per taip ir nesuėjusių pirmųjų metų sukaktį.

Gyvenime būna akimirkų, kai net ir aiškiai tai suvokdama vis tiek nusprendi save skaudinti.

Tad dabar, lįsdama iš po antklodės, galiu tik gailėtis naktį praleidusi elegantiškai spausdama glėbyje unitazą ir tarp vėmimo priepuolių liedama kvailas ašaras.

Piligriminė kelionė į virtuvę užtrunka ilgai, bet tikiuosi, kad dvigubos kofeino dozės padarytas stebuklas bus ne menkesnis nei Lurde ir išvaduos mane iš stingulio. Tada, vis dar veikdama automatinio režimu, įjungiu radiją. Noriu paklausyti žinių ir empatiškai pasidžiaugti, kad yra žmonių, kuriems dar blogiau negu man.

Pagalčiau įsidrąsinu ir patraukiu į vonios kambarį. O varge! Iš veidrodžio į mane žvelgia Dorianą Grėjaus portretas, tik moters ir su pižama. Paakiai išpurte, tad esu panaši į pandą su peruku.

„Karlai, nekenčiu tavęs.“

Mąstau, stengdamasi susiimti ir surankioti po orgijos namuose besimėtančius greitojo maisto likučius.

Karlas – buvęs mano vaikinai. Drauge praleidome penkerius metus. Septynis mėnesius, dvylika dienų ir keturias valandas (kelių minučių tikslumu) kartu gyvenome. O visa tai buvo bemaž prieš trejus metus. Žinoma, per trejus metus moteris galėtų susitvarkyti

gyvenimą. Aš tai ir dariau. Arba bent stengiausi, nes išties po jo man tik tragiškai sekėsi amžinai sutikti niekam tikusius vyrus (tas prakeiktas šampanas kaip tik ir buvo paskutinio jų, Džordžo, palikimas). Bėda ta, kad vyrai keitėsi, o Karlas tebebuvo mano širdyje net tada, kai išsiskyrėme. Visada maniau, kad mūsų ryšys stipresnis už meilę, kaip ji paprastai suvokiama, sudėtingesnis, daugiau nei vien tik fizinis potraukis. Kaip filme „Kai Haris sutiko Salę“.

Juk kai per pastaruosius dvejus metus netinkami vyrai sudaužydavo man širdį, guostis gūždavausi būtent ant Karlo sofos. O ir jis savo trumpalaikius nuotykius išsipasakodavo ne kam kitam, o man. Visada žinodavo, kad jie ir yra tokie – trumpalaikiai.

Tačiau Karlas veda.

Po septynių mėnesių.

Ir sužinojau tai per feisbuką. Net ne iš jo paties, o iš tos šlaipios vištos Kristinos, ant savo sienos visam internetiniam pasauliui paskelbusios: „Laukiuosi. Rugsėį, per mano gimtadienį, mudu su Karlu tuoksimės!“

Nuostabu. Sveikinu. Nuoširdžiausi linkėjimai. Ir pats didžiausias „eikit šikt“, gerai? O iš pradžių net laikiau ją savo drauge.

Ne todėl, kad norėčiau būti Kristinos vietoje, o tik dėl to, kad tai aš turėjau iškelti vestuves anksčiau už Karlą. Argi nesakoma „damoms pirmenybė“?

O dabar pakalbėkim ir apie kitą mane slegiančią problemą – amžių. Nesu labai jaunutė, nes jau senokai peržengiau trisdešimties metų slenkstį. Labai norėčiau sutikti vyrą, rimtai įsimylėti (būtų neblogai, kad ir jis mane įsimylėtų) ir sukurti šeimą. Tačiau kol kas man taip nesiseka meilėje, kad atrodo, jog dalyvauju olimpinėse senmergių varžybose.

„...Transporto darbuotojų konfederacija patvirtino, kad miesto viešojo transporto streikas šiandien įvyks.

Primename, jog bus streikuojama nuo 8 val. 45 min. iki 15 val. ir nuo 18 val. iki viešojo transporto darbuotojų darbo dienos pabaigos...“

Kai lyg pro miglą išgirstu per radiją skelbiamas naujienas, sėdžiu ant klozeto, laikydama galvą į kelius įremtomis rankomis.

– Velnias!

Šis pranešimas suveikia kaip tikras adrenalino dušas. Susirinkimas prasideda devintą trisdešimt, o mano mašina servise dar bus iki trečiadienio.

Alisa, nubusk! Kaip galėjai pamiršti? Jau keturios po aštuonių, jeigu tikėsime vonios kambario laikrodžiu. Nuo namų iki tramvajaus stotelės pėstute maždaug dešimt minučių, tad man nelieka nė dvidešimties, kad iš Kerės virščiau mažabiudžete Alisa Basi.

Lik sveikas, duše. Likite sveikos, plaukų žnyplės. Lik sveikas, nagų lake. Nors ne, jį įsimesiu į rankinę, gal netyčia atsiras laiko persibraukti nagus darbe.

Įjungiu dvigubo greičio režimą ir kad aprangos paieškoms nereikėtų gaišti per daug laiko, iš spintos išsitraukiu vieną savo tradicinių derinių.

Galiausiai žemas startas, ir iš namų išlekiu greičiau nei lengvaatletis Karlas Luisas. Pakeliui keikiu chroniško savo netvarkingumo sindromą, dėl kurio skėčio net nepradėjau ieškoti.

Lietui pilant kaip iš kibiro risnoju į tramvajaus stotelę. Įsilieju į nusiminusius tremtinius primenančią minią, laukiančią 4 tramvajaus.

8 val. 16 min., kažkas kalba, kad nespės į paskutinį metro traukinį. Mintyse pradedu skaičiuoti. Nuo čia iki metro stoties, kur turiu įsėsti į traukinį, pėstute užtruksiu apie penkiolika minučių. Jau skubiai žingsniuojau per gatvę, stengdamasi nekreipti dėmesio į plaukus ir švarką merkiantį lietų.

– Kokia šūdina diena... kokia šūdina diena... – lyg mantrą griežiu dantimis. Užsidegus raudonam šviesoforo signalui sustoju ir sulaukiu pasmerkimo iš aštuoniasdešimtmetės senutės, apsiginklavusios pirkinių krepšiu su ratukais.

– Ponia, argi nežinote, kad moteriai keiktis nepritinka? Nejau nenorite susirasti vyro?

Ant liežuvio galo sukasi riebus atsakymas, tačiau dėmesį sutelkiu į šviesoforą. Užsidegus žaliai šviesai, netarusi nė žodžio ir neišliejusi tulžies, nuskubu tolyn.

Spalvingais dryžiais puoštą pėdkelnės jau šlapios iki kelių, ir aš gailiuosi, kad negalėjau panirti į savo išgyvenimo rinkinį. Ypač man gaila, kad negaliu žiūrėti „Vaiduoklio“. Nes jame jis bent jau vaiduoklis, tad net minties negali būti, kad filmui pasibaigus apsigalvos, paliks Demi Mur ir užtaisys vaiką kitai.

– Labai gaila, ponai, paskutinis traukinys jau išvažiavo, – sako žmogelis, užverdamas metro stoties vartus.

Negali būti. Košmaras. Kad nusipelnčiau tokios dienos, ankstesniame gyvenime turėjau mažų mažiausiai čirškinti taukuose vaikus per žmogėdrų alaus festivalį, būti serijiniu meno kūrinių naikintoju ar bent jau tos šlykštinės „Kalniečio“ antros dalies prodiuseriu.

Griebiuosi paskutinės vilties – tarp savo išmaniojo telefono kontaktų susirandu taksi numerį ir skambinu. Pliaupiant lietuviškai dar ketvirtį valandos, o tada atvyksta mano išganytojas – „Vapitis 28 47“.

– Laba diena, – neįsitikinusi, kad diena tikrai laba, sakau taksistui.

Tipas įdubusiais skruostais ir įdegusiu kaip Krokodilo Dandžio snukiu akimirką stebėjimą į mane, tada pirštu baksteli į laikraštį ant užpakalinės sėdynės.

– Gal galėtumėt sėstis ant šito, ponai? Kitaip sušlapinsite visą sėdynę.

Žinoma. Nuostabu. Negaliu pakęsti, kai mane pavadina ponia. O dabar dar turiu įvynioti savo užpakalį į laikraštinių popierių, tarsi būčiau turguje pirktas vilkešeris.

– Žinoma, – meiliai atsakau. Betrūko tik susibarti su Krokodilu Dandžiu ir rizikuoti būti paliktai gatvėje už kelių kilometrų nuo darbo.

– Streikas sujaukė visus planus, ar ne? – ištaria jis, pajudėdamas iš vietos.

– Na taip...

– Visa laimė, kad yra „Vapitis“...

Matau, kad žiūri į mane per užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Žydros akys laiko paženklintame veide kuria tikro seno kaubojaus įvaizdį, kurį dar labiau sustiprina tokio pat stiliaus blizgios dirbtinės odos liemenė. Ant veidrodėlio kabo kažkokia indėniška sapnų gaudyklė, netgi su plunksnomis.

– Ką šitas žodis reiškia? – klausiu.

– Ačiū, kad domitės. Vapitis yra Kanados elnias. Žmonės, laikantys jį savo kelrode dvasia, galbūt nepasieks tikslo pirmieji, bet sieks jo nuolat, nepaliaudami, neišekvodami visų savo jėgų.

Na, aš tikiuosi, kad šitas „Vapitis“ mane į tikslą atveš iki devintos penkiolika.

– Nesupykit, jei patarsiu: man rodos, jums reikėtų šiek tiek atgauti jėgas. Tokiame amžiuje jau reikėtų pradėti prisižiūrėti. Ar niekada nebandėte kristalų terapijos?

Tokiame amžiuje? Tokiame amžiuje? Viešpatie, kurs esi danguje, noriu išlipti iš to prakeikto Kanados elnio sitroeno pavidalu! Kiek, jo manymu, man metų? Na taip, nepasidažiusi, paakiai kaip pandos, plaukai šią akimirką turbūt atrodo prasčiau nei Džonio Depo filme „Edvardas Žirkliarankis“... bet, po galais, juk dar nesu viena koja kapo duobėje!

Deja, po kelių minučių koją į duobę išties makteliu, taksi sustojus priešais televizijos „Mi-A-Mi“ įvažiavimą. Tai nedidelė televizija, kuriai jau dešimt metų kasdien atiduodu visas savo jėgas ir širdį. Atidarau dureles ir kone iškart kyšteliu koją į vandens sklidiną kraterį. Nuostabu.

– Kiek aš skolinga? – klausiu stengdamasi neišsiviepti iš pykčio ir pasibjaurėjimo.

– Dvidešimt du eurai septyniasdešimt penki centai. Tiek to, dvidešimt du penkiasdešimt.

Nieko sau šamanas!

Atsegu piniginę. Ir pamatau, kad grynaisiais turiu tik dešimt eurų. Šūdas. Kaip tai pasakyti Vapičiui Krokodilui Dandžiui? Jau įsivaizduoju save kristalų terapijos seanse po to, kai jis mane užmėtys akmenimis.

– Luktelkit...

Pakeliu galvą ir pamatau Rafaelą, kolegę, apsisiautusią nepriekaištingai atrodančiu „Gucci“ lietpalčiu, su tokios pačios rausvai pilkšvos spalvos auliniiais ir skėčiu. Kiekvienas plaukūtis savo vietoje. O lietaus lašai, rodos, ją pagarbiai aplenkia.

– Važinėji taksi, – tarsteli ir mirkteli man akį. – Lepinamės...

– Rafa, palauk! – šūkteliu. – Gal galėtum paskolinti trylika eurų? Per pietų pertrauką paimsiu iš bankomato ir atiduosiu.

– Žinoma, mieloji. Ar tikrai užteks? – klausia atkišdama dvidešimties eurų banknotą. – Imk, nusipirk karštos arbatos iš automato. Atrodai išvargusi.

Atsisveikinu su Dandžiu ir drauge su ja patraukiu prie durų. Dar niekada taip nesidžiaugiau žymėdama kortelę. Spėjau. Septynio-lika po devynių. Liko dar ketvirtis valandos, per kurią turiu pasistengti atgauti žmogišką pavidalą.

– O Viešpatie, Alisa, kas tavo sijonui? – Už manęs stovinti Rafa pirštu rodo man į užpakalį. Šiek tiek kilstelėjusi švarką suprantu kodėl: man ant užpakalio atsispaudęs laikraščio straipsnis. Tai Vapičio Dandžio ir jo genialiosios idėjos pasodinti mane kiaurai šlapią ant dienraščio nuopelnas.

Skubiai su ja atsisveikinu ir nubildu laiptais žemyn, kur įrengtos filmavimo studijos. Ten yra tualetai, o svarbiausia – persirengimo kambariai, kuriuose laikome vieną kitą filmavimui skirtą drabužių komplektą. Tikiuosi rasti ką nors savo dydžio.

– Labas rytas.

Priešais kavos aparatą greta režisieriaus pulto stovi vyriškis. Atsigrežia į mane ir nužvelgia nuo galvos iki kojų.

– Jūs naujokė? Pasiklydote?

Aš naujokė? Gal jau greičiau jis pats. Sprendžiant iš ūgio, džinsų, akį traukiančio žvilgsnio ir žilstelėjusių plaukų, turbūt bus pretendentas į muilo operos „Meilės liga“, kurią filmuojame „Alfa“ studijoje, aktorius. Gal šiandien vyksta atranka? Mano galva, šis vyrukas, šiek tiek panašus į Ričardą Girą, tik aukštesnis, turi nemažai galimybių gauti vaidmenį.

– Tiesą sakant, aš jau gana seniai ne naujokė, – atkertu Ričardui Girui, tik aukštesniam. – Bet išbandytas daiktas patikimesnis... – užbaigiu provokuojamai, nes kai nervinuosi, amžinai kalbu nesąmones. O turėdami galvoje, kaip šią akimirką atrodau, ant užpakalio atsispaudusią dėmę ir jo skvarbų žvilgsnį, galite įsivaizduoti, kaip jaučiuosi. Tada patraukiu tiesiai į persirengimo kambarius ir po poros minučių išnyru rankose laikydama du sijonus. Vienas tiesus, tačiau neįmanomos dėvėti ryškiai geltonos spalvos, kitas tamsus klostuotas. Būtų visai neblogai, bet dar ir siuvinėtas blizgiais žvyneliais. Tad turiu pasirinkti: būti panašiai į Kanarėlę Titi ar į Britnę Spirs. Pasirenku Britnę, juk tamsūs blizgučiai ne taip krenta į akis.

– Puikiai atrodote, jums tinka. Kurią laidą vedate? – klausia manęs Ričardas Giras, tik aukštesnis, baigdamas gurkšnoti kavą, o tada taikliai įmeta plastikinę stiklinaitę į šiukšliadėžę.

– Ak, aš... Ne, nesu laidų vedėja... – atsakau ir išsišiepiu. Na, jei jis mano, kad galiu vesti laidą, gal neatrodau taip baisiai.

– A, štai kaip, – sako. – Taip ir maniau, bet kadangi iš persirengimo kambario pasiėmėte sijoną...

Tačiau aš, užuot atsisveikinusi, pamoju ranka ir jau žingsniuoju tolyn. Lyg Damoklo kardas man virš galvos vis dar kabo susirinkimas, prasidedantis mažiau nei po dešimties minučių.

Turiu laiko tik susitarti su savo plaukais, šiek tiek nusausindama juos popieriniu rankšluosčiu, ir užsitepti mažiausią būtiną kiekį makiažo. Dabar esu nebe taip panaši į pandą, labiau – į dygliuotį. Tegyvuoja gyvulių ūkis.

– A, Alisa, pagaliau atsiradai! – šiurkščiai kreipiasi į mane Enrikas, mano viršininkas. – Paskambink į barą ir paprašyk atnešti termosą kavos. Paimk ir plastikinių stiklinių. Ir servetėlių.

Nėra abejonių, liovusis dirbti padavėja picerijoje greta namų, padariau tikrą karjeros šuolį.

Atlėkusi į posėdžių salę matau, kad visi šiek tiek vėluoja. Spėju išdėlioti popieriaus lapus užrašams, tušinukus, vandens ąsočius ir patikrinti, ar rašo prie lentos padėti flomasteriai. Tuomet, kadangi dar esu viena, pamanau turinti šiek tiek laiko susitvarkyti nagui, nuo kurio nusilupo lakas. Ilgai netruksiu.

Man bebaigiant įeina Karlas. Žvilgteli mano pusėn ir kaltai nusišypso. Viešpatie, nesugebėtų nusišypsti net saldainį pavogęs. Savaime suprantama, apsimetu nieko nepastebinti: pagal tikros, stiprios ir nepriklausomos moters elgesio kodeksą reikia parodyti, jog tau tai visiškai nerūpi. Tad toliau lakuojuosi nagus, apžiūrinėdama juos taip, lyg būčiau Leonardas ir tapyčiau Džokondą.

Akies krašteliu matau, kad jis atsisėda tolokai nuo manęs. Puiku. Pučiu į nagus ir moteriškai judinu pirštus. Tai aš visų svarbiausia, visas kitas pasaulis neegzistuoja.

Tada išgirstu kažką krenkštelint.

Pakeliu akis.

Visi jau susirinko. Rafa papurto galvą ir priėjusi prie Enriko kažką jam pakužda į ausį. Kristina uždeda ranką ant Karlo, sėdinčio suraukta kakta ir liūdnoku veidu, rankos. Tačiau, svarbiausia, prie lentos stovi mūsų ponas televizijos prezidentčiausiasis ir Ričardas Giras, tik aukštesnis. Pastarasis dar kartą krenkšteli.

– Na, jeigu panelė baigė lakuotis nagus, presidente, sakyčiau, galime pradėti.

Užsimerkiu. Ir maštau apie „Purvinų šokių“ vaizdajuostę, gulinčią po lova. „Niekam neleisiu Meilutės grūsti į kampą.“ Ji drąsiai atsistoja ir visiems parodo, iš kokio molio esanti drėbta, nors yra bjaurutė ir turi didelę nosį. Tariamų senmergių revanšas.

Tačiau aš toliau sėdžiu ir net nekrusteliu, nes čia nėra Patriko Sveizio, kuris ištiestų ranką ir duotų ženklą pradėti. Beje, net negalėčiau paimti už tos rankos, nes susigadinčiau nagus.

Vietoj jo stovi tasai tipas, kurį maniau esant dailutį aktorių, vieną tų, kurie, jeigu tenka pasakyti daugiau nei tris frazes iš eilės, pasijunta esantys de nirai iš „Taksi vairuotojo“. Be to, veide nebešvyti nerūpestingoji šypsenėlė, matyta tuomet, kai jis sveikinosi prie kavos aparato. Žvelgdamas į mane primerkia tamsias, smigias akis.

– Puiku, – ištaria prezidentčiausiasis ir visų dėmesys nukrypsta į jį. – Kaip žinote, mūsų televizijos kanalas nedidelis. Esame maža, bet didi šeima ir trokštame augti. Atėjo metas tai padaryti, pasistengti šoktelti aukštyn ir tapti svarbiems. Tam prireiks mūsų visų pastangų. Lengva nebus, nes dabar krizė... Tačiau privalome keistis, kad mūsų neužgožtų. Todėl, prieš suteikdami televizijos

kanalui naują veidą, pakvietėme poną Davidą Nardį mums padėti. Ateinančiais mėnesiais jis stebės įmonės darbą ir patars mums, kaip, kur ir ką keisti. Kur pakeisti, išplėsti... o kur apkarpyti...

Sumirksiu ir pažvelgiu į Nardį, tarsi matyčiau jį pirmą kartą. Tiksliau, man prieš akis išskyla vizija, kurioje jis vilki juodą apsiaustą su gobtuvu, o rankoje laiko dalgį. Juk tai ir darys: kapos galvas. Prezidenčiausiasis jį pasamdė, kad praretintų personalą.

O aš su savo sijonu ir nagais ką tik pristačiau jam blogiausią savo įvaizdį.

Po susirinkimo, nutaisiusi apgailestaujantį veidelį, Rafa plekšteli man per petį. Tarsi duotų paskutinį patepimą mirštančiajam.

– Gali neskubėti atiduoti man pinigų už taksi. Ką tik pasiėmiau iš bankomato. Juk žinai, kokia aš: visada apie viską pagalvoju, – tai sakydama mesteli meilų žvilgsnį Nardžio pusėn. Ir dar suklapsi blakstienomis.

Mane ima pykinti. Žengdama pro duris girdžiu, kaip Nardis sako:

– Savaiame suprantama, jeigu turite minčių dėl televizijos plėtros, mielai jas išklausysiu. Jeigu kas nors sugalvotų naują laidą, naują įdomų formatą, būtinai sakykite, į tai bus atsižvelgta.

Gal laidą apie naujo darbo paieškas... „Priimtas ar atleistas?“ Dešimt darbo metų, vizualinės komunikacijos bakalauro diplomas ir Aukštesniosios kino mokyklos diplomas skrieja į šiukšliadėžę!

– Čia pilna mikrobu.

Pakeliu galvą nuo rankų. Sėdžiu ant žemės viename iš sienelemis atskirtų tualetų, alkūne atsirėmusi į uždaryto unitazo dangtį. Man tai pasirodė geriausia vieta ateičiai apmąstyti.

Priešais mane stovi aukštas vaikinys šviesiais plaukais ir akį rėžiančiu auskaru kairėje ausyje.

– Ką?

Jis man nusišypso, susirango greta ir papurto galvą.

– Brangioji, nepyk, kad pasakysiu, bet tu tikrai nekaip atrodai.

– Sakykime, kad šiandien diena ne iš gerųjų... – atsidūstu. – Sunkus metas. Niekas nesiseka. Niekas!

Jis uždeda ranką ant manosios. Ant didžiojo piršto mūvi keistas simboliais puoštą žiedą.

– Žinau, – linkteli.

Pažvelgiu jam į akis. Atrodo, jis viską supranta. Mane apima jausmas, tarsi jis žinotų visus atsakymus. Kaip fėja iš „Pelenės“. Tik tiek, kad jis vyras šviesintais plaukais, pieštuku apvestomis akimis ir su auskaru ausyje. Jis taip pat geraširdiškai žiūri į mane, o tada ištaria:

– Juk tu – Svarstyklės, tiesa?

AVINAS

Žinote tuos nepalenkiamos valios vyrus, šiurkščius kaubojus, kurie niekada neklausia, dažniausiai dėl visiško nesugebėjimo su-regzti gramatiškai sudėtingesnius sakinius? Štai koks yra Avinas: labai paprastas personažas, kurį gali sužavėti tokie įvykiai, kaip ugnies atradimas ar išrastas ratas, tačiau jis genetiškai nepajėgus suvokti tokių niuansų, kaip bendros visuomenės pažiūros higienos ar galantiško elgesio klausimu, kuriomis remiantis seksualinių partnerių įvairovė laikoma netinkamu dalyku.

Trumpiau tariant, Tarzanas, be jokios abejonės, buvo gimęs po Avino ženklu. Tad jeigu nenorite ieškoti savo išrinktojo medyje ir netrokštate triskart per dieną vedžioti jo atlikti gamtinių reikalų, geriau jau rinkitės vyrą, gimusį po kitu Zodiako ženklu.

1

NEĮPRASTO LIKIMO NUBLOKŠTI Į ŽYDRĄ SVARSTYKLIŲ DANGŲ

Viskas taip ir prasidėjo. Galvodama apie esminius gyvenimo įvykius tikiesi, kad jie nutiks tada, kai esi tiesiog kupina energijos, kitaip sakant, ką tik po depiliacijos ir kvepianti dezodorantu. Tačiau man visada nutinka kitaip ir savo svarbiausią gyvenimo akimirką turiu išgyventi sėdėdama darbo tualete, atskirtame sienelėmis, dar šlapiais plaukais ir ant skruostų nuvarvėjusiu blakstienų tušu.

– Sva... Svarstyklės? – pakartoju.

– Zodiako ženklas, – paaiškina jis.

– Žinau, kas yra Svarstyklės, – atšaunu. Tačiau tai mane tikrai nustebina, nes, tiesą sakant, jis pataikė. Aš tikrai esu gimusi po Svarstyklių ženklu.

Jis atsistoja nenuleisdamas akių nuo manęs. Ir ištisia ranką. Įsitveriu: ji šilta ir užtikrintai spaudžia manąją, kol vaikiną padeda man atsikelti ir vėl tapti panašiai į moterį *sapiens sapiens*.

– Atleisk, bet, šiaip ar taip, aš tuo netikiu. Astrologija skirta naivuoliams. Juk nebe viduramžiais gyvename.

Jis trūkteli pečiais, o tada vėl man ištisia dešinę ranką.

– Sveika, aš Tijus.

– Kas čia per vardas, Tijus? – klausiu spausdama ranką. – Oi, aš Alisa.

– Tai slapyvardis. Ticiano santrumpa. Aš aktorius. Ir nesijaudink, dauguma žmonių netiki horoskopais... Bet vis tiek visi juos skaito.

Eidama prie kriauklės galvoju, kad jo teisybė. Juk aš taip pat ne kartą esu skaičiusi horoskopą.

Nusiprausiu veidą. Stengiuosi kuo mažiau žiūrėti į veidrodį, nes žinau, kad puikiai tikčiau vaidinti kuriame nors Darijaus Ardžento* filme.

– Žinai, kas mane labiausiai nervina? – sakau jam, stengdamasi bent jau imituoti šypsena. – Kai savo horoskope perskaitau, kad man puikus laikas: meilėje, darbe ir sveikatoje ties mano ženklų švyti bent po tris žvaigždes iš penkių galimų, bet jaučiuosi sumautai, esu ką tik po ligos ir rizikuoju prarasti darbą. Tiesiog norisi čiupti telefoną, paskambinti horoskopą sudariusiam tipui, iškeikti jį ir pasakyti, kad paduosiu jį į teismą. Kitaip tariant, kai horoskopas žada gera, o mano gyvenimas eina velniop, jaučiuosi nepritapėlė. Įsivaizduoju, kad visi po mano ženklų gimę žmonės sulipo į sėkmės traukinį, o man prieš pat nosį užsidarė durys.

Tijus žiūri į mane nieko nesuprasdamas, o paskui nusišypso:

– Na, dabar į traukinį jau išokai, brangioji, – sako. – Tiksliau, įlipai į prabangų verslo klasės lėktuvą. – Jis pamerkia akį ir paima mane už parankės. – Gerbiamieji keleiviai, būkite malonūs, užsisekite saugos diržus. Kalba kapitonas Tijus. Po kelių minučių pakilsime. – Mudu patraukiame link durų. – Žinai, kokia bus tavo pirmoji netikėta sėkmė? Kviečiu tave pietų. Turiu atšvęsti: gavau vaidmenį seriale „Meilės liga“.

Nusišypsau jam, nes vis dar sugebu džiaugtis kito sėkme, nors mano pačios gyvenimą ir skandina cunamis.

– O per pietus paaiškinsi man, ką veikei moterų tualete...

* Dario Argento – italų trilerių su siaubo elementais režisierius. (Čia ir toliau – vert. past.)

– Hmm... Tiesą sakant, čia vyrų tualetas.

Atlapoju duris, ir priešais mus išdygsta Karlas. Išvydęs mane, jis akimirksniu atšoka atbulas.

Šūdas...

– A... Alisa! – pasikaso pakaušį, o jo šypsena panašesnė į grimasą. – Klausyk, aš... norėjau su tavim pasikalbėti...

Žinoma, dar sugebu džiaugtis kito sėkme... Tačiau nepersistenkime. Dabar man mažiausiai reikia ranka prisilietus pajusti Karlo būsimos tėvystės džiaugsmą.

Mesteliu žvilgsnį Tijaus pusėn, trokšdama, kad jis ištiestų man virvę ir ištrauktų iš lakiojo smėlio, į kurį jaučiuosi įklimpusi.

Ir stebuklas įvyksta. Tijus elgiasi kaip pati tikriausia pasakų fėja.

– Atleiskite, – sako jis, – bet mes einame pietauti... Turime aptarti darbo reikalus. – Tai sakydamas nutaiso tokią profesionalią veido išraišką, kad beveik tuo patikiu ir man net neatrodo pernelyg keista, jog šią frazę ištaria mudviem išeinant iš tualetu. Visai neblogas aktorius.

– Matyt, tu tik apsimeti liesas.

O gal jis tris dienas prieš tai buvo uždarytas narve be maisto.

Apetitas, kurį mano naujasis bičiulis pademonstravo, sušlamšdamas viską, ką turėjo ant padėklo, primena Gineso rekordą. O aš vis dar knaibau savo pervirtus makaronus.

– Mano geras metabolizmas, ir aš, kaip dauguma Dvynių, esu Merkurijaus sudėjimo. Esu nervingas ir greitai užsiplieskiu.

– Ir vėl astrologija? Na, gerai, tuomet paaiškink man, kaip atspėjai, kad esu gimusi po Svarstyklių ženklui.

Tijus ištiesia nugarą ir kumščiu trinktelėjęs sau į krūtinę be garso atsiriaugėja.

– Šiuo metu žvaigždžių padėtis Svarstyklėms nėra palanki. Saturnas visą mėnesį priešiškas, Saulė prieš kelias dienas įžengė į Avino ženklą, Svarstyklių žvaigždyne kaupiasi sudėtingos situacijos ir įtampa tiek emociniame gyvenime (nes Venera sudaro neigiamą kvadratą su Jupiteriu), tiek darbe (dėl neigiamo Urano tranzito ir Plutono opozicijos).

Sumirksiu, nes, viena vertus, ničnieko nesupratau, kita vertus, mano ausys perleido visus tuos žodžius per savotišką filtrą ir iškart padarė santrauką: man – tarpplanetinės nesėkmės sindromas.

– Taigi, kaip čia pasakius, nieko nepadarysi: tai ne mano kaltė... Ir nieko negaliu pakeisti. Neturiu kur dingti.

Tijus prapliumpa juoktis ir kaip senas draugas plekšteli man per petį.

– Na ką tu. Visų pirma, tai tik laikina, planetų padėtis pasikeis... O antra, suprask: žinojimas, kas astrologiškai vyksta, gali tau padėti išvengti kai kurių nemalonumų. Trumpiau tariant, jeigu žinai, kad lis, ką darai? Pasiimi skėtį.

Prunkšteliu. Kaip pirštu į akį.

– Nenoriu būti amžina bambeklė, tačiau ir prieš šį mėnesį man sekėsi ne ką geriau. Na taip, per pastaruosius dvejus metus pasitaikė išties laimingų akimirkų, bet tai buvo panašu į pasivažinėjimą amerikietiškais kalneliais: grožiesi nuostabia panorama, kol privažiuoji dvigubą sukinį ir mirties kilpą.

Tijus atsidūsta.

– Svarstyklių gyvenimas nebuvo lengvas. Viskas dėl Saturno tranzito per šį ženklą. Jis išbuvo ženkle beveik dvejus metus. Ką padarysi? Tai griežta planeta, simbolizuojanti discipliną ir gyvenimo išbandymus. Tačiau gera naujiena ta, kad dabar Saturnas perėjo į Skorpiono ženklą, ir kadangi tai viena lėtųjų planetų, per ateinančius trisdešimt metų negrįš į Svarstyklių orbitą.

– *Mors tua vita mea**.

– Alisa...

Pakėlusi akis ir pažvelgusi Tijui per petį, pamatau Karlą, stovintį už kelių metrų nuo valgyklos baro. Atrodo vis dar kaip ant adatų. Nuostabu.

– Ko nori? Nematai, kad kalbuosi?

– Alisa, labai prašau, žinau, kad...

– Jeigu žinai, ko tada lendi į akis? Nematai, kad esu užsiėmusi? Gal aš ateinu ir tave pertraukinėju per susirinkimą?

Akimirką atsigręžia ir Tijus, tada vėl atsisuka į mane ir pakelia akis į lubas.

– Kaip gaila, kad jis ne Skorpionas, – ištariu pro sukąstus dantis. Apytikriai paskaičiavus, Saturno nesėkmės Karlą užgrius tik po kokių dvylikos metų. Pernelyg ilgai tektų laukti, kad būtų galima juo pasikliauti. Turiu sužinoti, gal yra kokia kita planeta, ne tokia slunkė, kuri, kol lauksime Saturno, galėtų prišaukti jam nelaimių ankstėliau.

Tačiau jau vien pamačiusi jį visą išraudusį kaip buroką pasijutau šiek tiek geriau.

Žiūriu, kaip jis nueina, o ausys pagauna Tijaus komentarą:

– Turbūt tai neigiamo Marso dangaus viduryje įtaka: žmonės tampa agresyvūs ir nelabai diplomatiški.

Mosteliu ranka, tarsi norėdama sumenkinti to, kas įvyko, reikšmę.

– Oi, tiesiog jis buvęs mano vaikinasis... Tiksliau, kadaise buvęs mano vaikinasis... Dar tiksliau, jeigu skaičiuotume blogai pasibaigusius santykius su visais vaikiniais, su kuriais draugavau po jo, turėčiau sakyti, kad jis yra mano buvęs, buvęs, buvęs, buvęs, buvęs vaikinasis. Žinoma, jeigu nė vieno neužmiršau. Mūsų santykiai... labai keisti.

* Tavo mirtis – mano gyvenimas. (Lot.)

– Koks jo Zodiako ženklas?

– Vandenis.

Tijus žvilgteli į laikrodį. Sakė, kad po pietų pertraukos turi nueiti į siuvyklą pasimatuoti filmavimui skirtos aprangos.

– Vandenis yra laisvės ir bandymų ženklas. Sunku jį priversti įleisti šaknis. Dievina riziką ir nenuspėjamumą.

Štai kaip, vadinasi, vienu šūviu Karlas nušovė du zuikius: rizikuoti, atrodo, surizikavo, o dabar nuostabiai teigiamas nėštumo testas jį privers įleisti šaknis. Tačiau vis dėlto pasijuntu kalta, kad su juo taip kalbėjau. Pakeliu akis ir ieškau jo bare, bet jau bus išėjęs. Ar tikrai galiu kaltinti Marsą dėl to, kad jį užsipuoliau?

– Iš tiesų, Vandenį su Svarstyklėmis sieja savotiška harmonija, – toliau kalba Tijus. – Bet jeigu savitarpio supratimas nesustiprinamas erotiškai, Vandenis būna linkęs nukrypti į šoną. Gera naujiena ta, kad galima ištikima ir nuoširdi draugystė.

Tiesą sakant, jis nepasakė nieko naujo. Mane apima didelis liūdesys. Nė vienas mudviejų nekaltas – nei aš, nei Karlas, – kad mūsų santykiai nesusiklostė. Gyvenimas kartu parodė, jog nesame skirti vienas kitam. Nors vienas kitą ir mylėjome, kankinomės. Iš esmės mus siejo tie patys pomėgiai, tokie patys tikslai, tačiau kiekvienas jų siekėme visiškai skirtingomis priemonėmis. Pavyzdžiui, aš esu baisiai netvarkinga, o jis – sąrašų maniakas, viskas, nuo DVD iki virtuvės spintelių turinio, turėdavo būti sudėliota abėcėlės tvarka. Todėl tekdavo nepamiršti, kad sausainių reikia ieškoti ten, kur padėta soda, o ne toje vietoje, kur laikai arbatą ir cukrų.

– Matai, dabar jau žinai, kad yra tikimybė, jog santykiai su Vandeniū nesusiklostys. Paprastai Svarstyklėms būna sunku su ženklais, negalinčiais jomis pasirūpinti, arba su tais, kurie yra per daug nelankstūs, kaip antai Ožiaragis, Mergelė, Jautis... Tau reikėtų kokio Liūto, alfa tipo dominuojančio vyro, bet tokio, kuris

sugebėtų savo draugę apsupti tikru dėmesiu. Arba į nuotykius linkusio Šaulio. Su Skorpionu... palauk, pagalvosiu...

– Oi, ne! Skorpiono nenoriu, – sakau stodamasi iš vietos. – Jau ganėtinai prisirėbiau košės, dabar tegul jis vienas džiaugiasi Saturnu. Geriausiu atveju apie jį galėsime pakalbėti po dvejų metų, kai tą karštą bulvę jis perleis kam nors kitam!

Kai siuvykloje atsisveikinu su Tijumi, apsikeičiame telefonų numeriais. Jis pažada, kad netrukus paskambins. Atsisveikindamas dukart pakšteli man į skruostus ir pakužda, kad mus suvedė sėkmingasis Veneros trikampis.

Akimirką pamanau, jog turėčiau jį įtraukti į „beviltiškųjų, iš kurių nieko gero neišeis“ sąrašą (jis mano telefone gana ilgas), tačiau nusprendžiu luktelti ir suteikti jam šansą.